

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva sentinței Judecătoriei Bălți din 16 martie 2021 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 02 iunie 2021, declarate de avocata Margarita Fedosenco și de inculpatul

Ojevan Roman xxxx,

anterior condamnat prin:

1) sentința Judecătoriei Bălți din 14.02.2019, în baza art. 186 alin. (2) Cod penal, la 200 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, care prin încheierea Judecătoriei Bălți din 30.11.2020 au fost înlocuite cu 44 zile închisoare.

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 13.11.2019 - 16.03.2021,
instanța de apel: 13.04.2021 - 02.06.2021,
instanța de recurs: 25.08.2021 - 20.10.2021.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul Penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 16 martie 2021, Ojevan Roman a fost condamnat în baza art. 27, 187 alin. (2) lit. f) Cod penal la 5 ani închisoare, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, din momentul reținerii.

În privința lui Ojevan Roman a fost aplicată arestarea preventivă, cu anunțarea ultimului în căutare.

2. Instanța de fond a constatat că, inculpatul Ojevan Roman, la 01 septembrie 2019, orele 09:00, urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, aflându-se pe imașul vis-a-vis de imobilul x de pe str. Xxxx, mun. xxx, unde era priponită o căpriță de 5 luni, de rasă „Lamancea”, de culoare neagră, a încercat să o sustragă, trăgând-o după sine de funie, acțiune care nu a fost dusă până la sfârșit, întrucât

a fost observat de către stăpâna caprei Anastasia Samulencova, care i-a stopat activitatea, fapt prin care Ojevan R. ar fi putut să-i cauzeze un prejudiciu considerabil părții vătămate Samulencova A. în sumă de 1 500 lei.

Instanța a reținut că, inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că, era în stare de ebrietate și nu ține minte de ce s-a apropiat de acea capră, nu a avut intenția să o sustragă, dat fiind că nu a avut nevoie de ea.

Totodată, vinovăția inculpatului este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Samulencova Anastasia a declarat că, aproximativ un an în urmă, orele 09:00, a ieșit din casă din motiv că de la locul unde se aflau caprele sale, se auzea gălăgie. Ieșind, a observat că lângă capra de 5 luni se afla Ojevan R., care încerca să o fure, trăgând-o de funie. Partea vătămată a încercat să îl împiedice, însă Ojevan R. spunea că este capra lui și că Elena i-a cadonat-o. S-a apropiat vecinul părții vătămate, Zalevschi Nicolai, care a confirmat că capra îi aparține părții vătămate Samulencova A. Zalevschi N. și Ojevan R. au mers spre spitalul de psihiatrie, deoarece din spusele inculpatului, Elena activa acolo. Zalevschi N. și Ojevan R. s-au întors cu colaboratorii de poliție. Partea vătămată a depus o plângere. La întrebarea avocatului, partea vătămată a comunicat că nu cunoaște exact unde au mers Ojevan R. și Zalevschi N., care a chemat poliția, capra fiind restituită părții vătămate, care a considerat că Ojevan R. intenționează să-i fure capra din motiv că la solicitarea acesteia, ultimul nu dorea să o restituie, comunicând că capra îi aparține lui.

Martorul Zalevscaia Olga a relatat că, pe Ojevan R. nu îl cunoaște și că soțul său, Zalevschi N. a ieșit în drum din motiv că vecina Samulencova A. striga că îi fură capra. Capra dată, Samulencova A. a cumpărat-o de la familia Zalevschi. Din spusele soțului Zalevschi Nicolai, martorul a comunicat că inculpatul era în stare de ebrietate și a încercat să fure capra vecinei, trăgând-o de funie. Zalevschi N. a încercat să o ajute pe vecină și a chemat poliția. Ojevan R. a lăsat capra și a plecat spre lacul orașenesc. Când a venit poliția, capra a fost restituită vecinei, Samulencova A.

Vinovăția inculpatului este demonstrată și prin: informația de la unitatea de gardă din 01.09.2019 despre faptul că o persoană necunoscută a luat o capră; procesul-verbal de cercetare la fața locului din 01.09.2019; planșa ilustrativă; procesul-verbal de examinare medicală de constatare a consumului de alcool nr. xxxx din 01.09.2019, prin care se constată că Ojevan R. era în stare de ebrietate.

Prin urmare, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 27, 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, ca tentativă de jaf, adică tentativă la sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

De asemenea, instanța a statuat că, în cazul infracțiunii prevăzute de art.187 Cod penal, este obligatorie realizarea sustragerii în mod deschis.

În speță, sustragerea a fost realizată în prezența părții vătămate, care a văzut cum inculpatul trăgea capra de funie, fiind convins că partea vătămată vede faptele comise.

Ori, în acțiunile inculpatului sunt prezente semnele necesare specifice laturii obiective a infracțiunii de jaf în varianta imputată acestuia.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzută de art. 187 alin. (1) Cod penal, se caracterizează prin vinovăție sub formă de intenție directă și scopul de cupiditate.

Inculpatul a acționat cu intenție directă în scop de cupiditate, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările prejudiciabile și dorind în mod conștient survenirea acestora.

În speță, sunt întrunite semnele laturii subiective a infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (1) Cod penal.

Conform art. 27 Cod penal se consideră tentativă de infracțiune acțiunea sau inacțiunea intenționată îndreptată nemijlocit spre săvârșirea unei infracțiuni dacă, din cauze independente de voința făptuitorului, aceasta nu și-a produs efectul.

În continuare, în momentul în care Ojevan R. a înțeles faptul că a fost descoperit, a încetat realizarea sustragerii. Deci, din motive neimputabile inculpatului, acesta a renunțat la sustragerea bunului, din care motive s-a reținut în acțiunile lui tentativa la jaf.

În același context, infracțiunea de jaf este o infracțiune materială. Ea se consideră consumată din momentul în care făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile altuia la propria sa dorință.

În caz contrar, în cazul în care infracțiunea nu a fost dusă până la capăt din cauze independente de voința inculpatului, cele comise urmează a fi calificate în baza art. 27 și 187 alin. (2) lit. f) Cod penal.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7-75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, în mod deschis, într-un loc public, care se pedepsește cu închisoare de la 5 la 7 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 850 la 1350 unități convenționale, ca circumstanță agravantă fiind că anterior a fost condamnat de mai multe ori, iar prin ultima sentință a Judecătoriei Bălți din 14.02.2019 - în baza art. 186 alin. (2) Cod penal la 200 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, care prin încheierea Judecătoriei Bălți din 30.11.2020, din motivul neexecutării pedepsei, au fost înlocuite cu 44 zile de închisoare, eliberat fiind la 16.02.2021, că a mai fost condamnat și prin sentința Judecătoriei Bălți din 17.09.2010 la 5 ani închisoare cu executare, că se caracterizează ca o persoană iresponsabilă și compromițătoare, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă, rațională și echitabilă doar prin aplicarea pedepsei închisorii.

3. Avocata Margarita Fedosenco a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Apelanta a invocat că, instanța de fond greșit a interpretat cele întâmplate, în special declarațiile părții vătămate și a martorilor, și anume că inculpatul a încercat să sustragă capra, or, inculpatul nici nu a avut așa intenție.

3.1. A declarat apel și inculpatul, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Apelantul a indicat că nu a comis infracțiunea incriminată, cauza penală a fost examinată în lipsa sa, fiind arestat de poliție.

4. Potrivit deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Bălți din 02 iunie 2021, apelurile au fost respinse, ca nefondate.

Instanța de apel a statuat că, instanța de fond a dat eficiență prevederilor art. 93-101, 26-27 Cod de procedură penală, a cercetat cauza multiaspectual, a dat aprecieri probelor prezentate prin prisma pertinentei, concludenței, coroborării lor, în baza

probelor acumulate just a reținut starea de fapt și de drept pe cauză, și corect a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului pe art. 27, 187 alin. (2) lit. f) CP, ca tentativa de jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Vinovăția inculpatului s-a confirmat prin următoarele probe:

declarațiile părții vătămate Samulencova Anastasia, că aproximativ un an în urmă, orele 09:00, a ieșit din casă din motiv că de la locul unde se aflau caprele sale, se auzea gălăgie. Ieșind, a observat că lângă capra de 5 luni se afla Ojevan R., care încerca să o fure, trăgând-o de funie. Partea vătămată a încercat să îl împiedice, însă Ojevan R. spunea că este capra lui și că Elena i-a cadonat-o. S-a apropiat vecinul părții vătămate, Zalevschi Nicolai, care a confirmat că capra îi aparține părții vătămate și a chemat poliția, capra fiind restituită părții vătămate. Samulencova A. a considerat că Ojevan R. intenționează să-i fure capra din motiv că la solicitarea acesteia, ultimul nu dorea să o restituie, comunicând că capra îi aparține lui;

declarațiile martorului Zalevscaia Olga, că pe Ojevan R. nu îl cunoaște și că soțul ei, Zalevschi Nicolai a ieșit în drum din motiv că vecina Samulencova A. striga că îi fură capra. Capra dată, Samulencova A. a cumpărat-o de la familia Zalevschi. Din spusele soțului, Zalevschi Nicolai, martorul a comunicat că cunoaște că inculpatul era în stare de ebrietate și a încercat să fure capra vecinei, trăgând-o de funie. Zalevschi N. a încercat să o ajute pe vecină și a chemat poliția. Ojevan R. a lăsat capra și a plecat spre lacul orășenesc. Când a venit poliția, capra a fost restituită vecinei Samulencova A.;

informația de la unitatea de gardă din 01.09.2019 despre faptul că o persoană necunoscută a luat o capră;

procesul-verbal de cercetare la fața locului din 01.09.2019 cu planșa ilustrativă, cercetării fiind supus locul comiterii infracțiunii;

procesul-verbal de examinare medicală de constatare a consumului de alcool nr. xxxx din 01.09.2019, prin care se constată că Ojevan Roman era în stare de ebrietate.

Probele au format un ansamblu probator al vinovăției inculpatului și au combătut argumentele lui precum că nu a avut intenția de a sustrage capra ce aparține părții vătămate Samulencova A., fiind neîntemeiată cerința părții apărării, expusă în apelurile declarate, privind achitarea inculpatului din motiv că fapta lui nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

Astfel, vinovăția inculpatului a fost dovedită pe deplin prin declarațiile părții vătămate Samulencova A., care a relatat, că ieșind în drum, a observat că lângă capra de 5 luni se afla Ojevan R., care încerca să o fure, trăgând-o de funie. Partea vătămată a încercat să îl împiedice, însă Ojevan R. spunea că este capra lui și că Elena i-a cadonat-o. S-a apropiat vecinul părții vătămate, Zalevschi N., care a confirmat că capra îi aparține părții vătămate Anastasia Samulencova.

Instanța de apel nu are temeii de a se îndoii în declarațiile părții vătămate Samulencova A. date în instanța de fond.

Din contra, declarațiile ei dovedesc în mod cert vinovăția inculpatului, iar argumentele părții apărării privind nevinovăția inculpatului sunt neîntemeiate, contrare circumstanțelor cauzei, fiind o metodă a inculpatului de a se apăra și de a se eschiva de la răspundere.

Declarațiile părții vătămate au confirmat pe deplin prezența în acțiunile inculpatului a laturii obiective a infracțiunii de jaf, care se manifestă prin sustragerea în mod deschis de la partea vătămată a caprei ce aparține ultimei.

Totodată, sunt nefondate și alegațiile părții apărării au fost apreciate critic, precum că nu a avut intenția de a sustrage capra, ci doar se juca cu ea, reprezentând o metodă de a ușura situația inculpatului. Or, partea vătămată a declarat că Ojevan R. intenționa să-i fure capra, deoarece la solicitarea ei, ultimul nu dorea să o restituie, comunicând că capra îi aparține lui, ceea ce a denotat în mod direct intenția inculpatului de a sustrage capra.

Prezența elementelor constitutive ale infracțiunii de jaf în acțiunile inculpatului la fel s-a confirmat cu certitudine și prin declarațiile martorului Zalevscaia O., care a comunicat că soțul acesteia Zalevschi N., care a fost martor ocular al acțiunilor faptei săvârșite, a ieșit în drum din motiv că vecina Samulencova A. striga că îi fură capra. Capra dată, Samulencova A. a cumpărat-o de la familia Zalevschi. Din spusele soțului Zalevschi Nicolai, martorul a comunicat că cunoaște că inculpatul a încercat să fure capra vecinei, trăgând-o de funie. Zalevschi N. a încercat să o ajute pe vecină și a chemat poliția.

Nu sunt temeiuri de a se îndoii în veridicitatea declarațiilor lui Samulencova A. și Zalevscaia O., care au indicat direct la inculpatul, că acesta a comis infracțiunea de tentativă de jaf, încercând să sustragă capra care aparține părții vătămate, și care consecvent a dat aceleași declarații, atât la urmărirea penală, cât și în judecată.

În acest context, sunt neîntemeiate și alegațiile părții apărării, precum că în ședința instanței de fond nu a fost audiat martorul Zalevschi N. Or, în ședința instanței de apel, partea apărării nici nu a solicitat reluarea cercetării judecătorești pentru audierea acestui martor.

Totodată, potrivit procesului- verbal al ședinței instanței de fond din 11.02.2021, partea apărării nu a avut obiecții privind audierea martorului Zalevscaia O., iar la întrebarea instanței dacă părțile au cereri sau demersuri noi pentru completarea cercetării judecătorești, partea apărării nu a avut cereri sau demersuri, și nu a solicitat audierea martorului Zalevschi N.

Nu poate fi luat în considerație nici argumentul că declarațiile lui Zalevscaia O. a denotat faptul că ultima nu a văzut cum inculpatul a târât capra, or, martorul dat a relatat evenimentele din spusele soțului său Zalevschi N., care a fost martor ocular al acțiunilor infracționale ale inculpatului, aceste declarații confirmând pe deplin intenția inculpatului de a sustrage capra părții vătămate.

Urmează a fi respinse și alegațiile că inițiativa de adresare la poliție nu aparține proprietarei caprei, polițiștii fiind chemați de vecinul Zalevschi N. Or, ultimul a fost martor ocular al infracțiunii comise, tot el anunțând poliția despre fapta comisă, acțiuni ce nu contravin legii, martorul dat denunțând astfel acțiunile ilegale ale inculpatului. Ulterior, partea vătămată Samulencova A. a depus plângere la poliție, în care a solicitat atragerea la răspundere penală a inculpatului, care a încercat să sustragă capra ce îi aparține.

Probele au format un ansamblu probator al vinovăției inculpatului și au combătut argumentele din apelurile declarate.

Instanța de fond corect a statuat că, probele cercetate au confirmat în afara oricărui dubiu rezonabil, că inculpatul a comis tentativa de sustragere deschisă a căpriei ce aparține părții vătămate Samulencova A., acțiune care nu a fost dusă până la capăt din cauze independente de voința inculpatului, ultimul fiind împiedicat prin acțiunile părții vătămate Samulencova A. și a lui Zalevschi N.

Argumentarea instanței corespunde circumstanțelor cauzei și nu sunt temei de a interveni în soluția adoptată pe cauză.

Acțiunile inculpatului pe deplin s-au încadrat în prevederile art. 27, 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, ca tentativa de jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La determinarea pedepsei, instanța de fond a ținut de toate circumstanțele stabilite, în corespundere cu prevederile art. 61, 75 Cod penal, a aplicat o pedeapsă corespunzătoare caracterului și gradului de pericol social, personalității inculpatului, care nu este la prima abatere, anterior săvârșind mai multe infracțiuni, însă inculpatul concluziile de rigoare nu le-a făcut, săvârșind din nou cu intenție prezenta infracțiune. Ori, inculpatul anterior a fost în conflict cu legea penală, săvârșind mai multe infracțiuni, fiind condamnat pentru comiterea acestora, însă nu a pășit pe calea corijării și a comis infracțiunea în cauză, fără a conștientiza acțiunile sale. Astfel, fiind anterior condamnat, inculpatul nu și-a făcut concluziile de rigoare și din nou a comis o infracțiune cu intenție, întemeiat aplicându-i pedeapsa sub formă de închisoare, adecvată celor comise, în corespundere cu legislația, nefiind stabilite temeiuri prin care s-a demonstrat că inculpatul poate fi corectat prin stabilirea în privința lui a unei pedepse mai blânde.

Prin urmare, pedeapsa stabilită corespunde prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, fiind motivată, individualizată și aplicată în limitele prevăzute de lege, legală și întemeiată.

5. Avocata Margarita Fedosenco a declarat recurs ordinar, solicitând casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, din motivul lipsei elementelor infracțiunii.

Recurenta a invocat că inculpatul nu a avut de gând să fure capra și corespunzător nu a comis aceste acțiuni. Aceasta obiectiv s-a confirmat prin însăși evenimentul care a avut loc. În vremea zilei, în spațiu deschis, lipsa necesității de a însuși averea străină, capra, în lipsa acțiunilor reale de tentativă de sustragere a ei.

Inițiativa de adresare la poliție pe acest fapt aparține vecinului Zalevschi N.

În cazul dat, este posibil o apreciere eronată a celor întâmplate, a evenimentului, anume din partea părții vătămate și a martorilor, că el se pregătea să o sustragă, în timp ce Ojevan R. așa intenție în general nu a avut.

Martorul de bază Zalevschi N. în judecată nu a fost interogat, iar declarațiile soției Zalevscaia O. vorbesc despre faptul ca ea nu a văzut cum inculpatul a târât capra, dar a văzut cum el stătea la drum. Din cuvintele sale, soțul a chemat poliția deoarece ei de asemenea au capre, dar nu în legătură cu acest caz.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (6), (7) CPP.

5.1. A declarat recurs ordinar și inculpatul, solicitând casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Recurentul a indicat că declarațiile martorilor diferă.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Însă, în recursurile vizate, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei concret din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5., 5.I. din decizie*).

Ori, recursul avocatei este fondat în drept, probabil, pe art. 427 alin. (1) pct. 6) și 7) Cod de procedură penală, care prescriu următoarele temeiuri - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, instanța a admis o cale de atac neprevăzută de lege sau apelul a fost introdus tardiv (*pct. 5. din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu împrejurările precise, relevate în descriptivul hotărârilor atacate, care ar fi esența și erorile concrete de drept a circumstanțelor că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, dar raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care i-ar fi afectat soluția, că instanța ar fi admis o cale de atac neprevăzută de lege sau apelul a fost introdus tardiv, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă, astfel, că recursurile nu întrunesc condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale avocatului și inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legale de recurență.

Ori, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanțelor de fond și de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile de pe rol, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5., 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2., 4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Samulencova A., ale martorului Zalevscaia O., informația de la unitatea de gardă din 01.09.2019 despre faptul că o persoană necunoscută a luat o capră; procesul-verbal de cercetare la fața locului din 01.09.2019, planșa ilustrativă, procesul-verbal de examinare medicală de constatare a consumului de alcool nr. xxxx din 01.09.2019, prin care se constată că Ojevan R. era în stare de ebrietate, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele indicând argumentat și detaliat motivele pentru care au respins versiunile și dovezile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol, probele administrate pe caz demonstrând cu concludență prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 27, 187 alin. (2) lit. f) Cod penal (*pct. 2., 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, se observă că recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. **5., 5.1.** din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele și probele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 101 alin. (2) și (3), 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria

sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursurile ordinare, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile vizate au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile contestate conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintate în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce sunt vădit neîntemeiate, recursurile de pe rol urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocata Margarita Fedosenco și de inculpatul Ojevan Roman xxxx împotriva sentinței Judecătoriei Bălți din 16 martie 2021 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 02 iunie 2021, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 19 noiembrie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Victor Boico

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE
DISPOZITIV

20 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva sentinței Judecătoriei Bălți din 16 martie 2021 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 02 iunie 2021, declarate de avocata Margarita Fedosenco și de inculpatul

Ojevan Roman Anatoli, născut la 02 august 1979, originar și locuitor al mun. Bălți, str. N. Iorga 30A ap. 68, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat prin:

1) sentința Judecătoriei Bălți din 14.02.2019, în baza art. 186 alin. (2) Cod penal, la 200 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, care prin încheierea Judecătoriei Bălți din 30.11.2020 au fost înlocuite cu 44 zile închisoare.

În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocata Margarita Fedosenco și de inculpatul Ojevan Roman Anatoli împotriva sentinței Judecătoriei Bălți din 16 martie 2021 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 02 iunie 2021, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 19 noiembrie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Victor Boico